

Yalnızlığım Ankara

– Tcpassenger · 02 Mart 2026

Yalnızlığım Ankara

Kederlerin dibinde uyanan o şakayık sertliği,
dünü kayıp sabahlara çarpıyor yüzümü.

Mektubu adresine küs,
ucu değil kalbi yanık bir beyaz;
işte benim hikmetim.

Poyrazın yalayık ağzında
sürüntü bir hiçlik
şehrin kıraç damarlarında
bedenimle dolaşır,
o deli divane boşlukta.

Ucube dikilişlerin gölgesi
sırıtyorken sokakta,
Hisar kaldırımlarında
çiğnenmiş bir yeşil,

tutunuyor özlemin paslı teline
çırılçıplak sevmelerim.

Zamanın elleri,
kurumuş bir ihtiyar
—gönlüm ise onun kör dokunuşunda
ıslak bir harita.

Unutulmuş nehirlerin üryan gençliği
çoşkusuz,
havuza hapsolmuş
bir soluksuzluk...
Kuru aşiyana çöken mil,
bil ki bu kez
bizi tüketebilirim,
bu şehir sessizliğe gömülürken.

Ankara,
bir kahve çığıdır artık,
Telvesinde,
kuşlarla konuştuğumuz
o unuttuğunuz dil,
hâlâ kulaklarımın kuytusunda
bir yankı...

Gülleler sallanıyor
akrebin o ağır adımlarında;
şehir sabahına sıvanıyor.
Ben kendi kar beyazı
arzularıyla yüzleşiyorum.
Yalnız değilim ama an kara

Hayalim: hayatın üstüne,
o zengin beyaz gibi yığılmak.
Kendi soluğunda,
kendi soğuğuyla ısınan;
bir ben de değilim üstelik.
Adım yazıdan kısa;
ama o minik kelimeye

sıgmayacak kadar
büyük bir yazgı örtünüyorum.

Hissiz aldanmaların
o mekruh duraklarında,
müstesna iki satırın yankısına
yön veriyor, kuş dili...
Kar parçalanmışlıkları
dökülürken geceye,
uzun sokaklarıyla dilsiz, yaverim.

Şerhim,
kar örtüsüne...
ve hepsi tek bir nefeste düğümleniyor,
yine donuk zamanın.

Ve ben,
her satırda
seni eksilterek
bu şehri çoğaltıyorum
–tüm kar taneleriyle sevişerek.

Tcpassenger_ierdoğan
23.02.2026/Ankara